

Rekenrente Waanzin

Jan Schaeffer zei het al “is dit beleid of is er over nagedacht”. Dat geldt in extreme zin voor het pensioenbeleid.

Tijdens een televisie debat voor Rutte II stelde Rutte: “die rekenrente, daar komen we niet aan..”. Marianne Thieme, invallend voor Geert Wilders, zei: “Ach man, die rekenrente, daar snapt toch niemand iets van”. Dát was de enige spijker op zijn kop. Dyscalculicus Rutte heeft helaas geen idee waar hij het over heeft. En hij is niet de enige...

De pensioen crisis hebben we te danken aan DNB en de fouten die ze hebben gemaakt na de financiële crisis, die ook al in 2008 háár exclusieve verantwoordelijkheid was, nl. haar volkomen falende toezicht op het al even falende bankwezen. Nadat DNB zich tot haar schrik realiseerde dat ze óók toezichthouder zijn op de pensioenfondsen, kozen ze dáár voor “extreme voorzichtigheid”. De enige “zekere” disconteringsvoet (rekenrente) is de rente op staatsobligaties, dat klopt op zich. Maar daar durven ze nu nog niet van af te wijken, ook nu die rente praktisch op 0 staat, en in genendeel meer representatief is voor het oorspronkelijke doel, nl. een behoorlijke maatstaf voor de solvabiliteit van de pensioenfondsen. Nu die rente op historisch lage niveaus ligt door kunstmatige ingrepen ten behoeve van de financiering van zuid Europese partnerlanden, is die op geen enkele manier meer realistisch te gebruiken als maatstaf voor de gezondheid van onze pensioenfondsen.

De historische “vaste” rekenrente voor pensioenfondsen was 4%. Het werkelijke rendement van de fondsen was altijd 6 à 7 %, ondanks de verplichting om een belangrijk deel van het vermogen te beleggen in niet of laag renderende staatsobligaties. De gebruikte maatstaf was dus historisch al buitengewoon conservatief (veilig), voor alle deelnemers. Het leidde dan ook tot vermogensoverschotten die toestonden om onder meer zeer kostbare vroegpensioenen te betalen, en ook vonden Lubbers en Kok in 1995 aanleiding om Hfl 35 miljard uit het ABP te halen vanwege een *veel te hoge dekkingsgraad*. Die dekkingsgraad is nog steeds en in toenemende mate formidabel, als die wordt berekend met een realistische rekenrente. En dan mag die nog steeds conservatief zijn, uit het voorzichtigheidsprincipe.

Het gerealiseerde rendement door de pensioenfondsen is immers nog steeds 6 à 7%, gemiddeld over decennia, ondanks de diverse financiële crises die ons zijn overkomen.

De waanidee dat de rekenrente “zeker” moet zijn omdat de verplichtingen jegens deelnemers zeker zouden zijn is al door de “beleids”makers zelf ondergraven doordat juist en alléén hun ingrepen in de rekenrente de

koopkracht van pensioenen met minstens 20% heeft doen dalen. Nu van zekere pensioenen dus ook vóór een pensioenstelselwijziging al geen enkele sprake (meer) is, kan die redenering bij het grofvuil.

Het nu afrekenen van pensioenfondsen op de *Europese politieke* keuze om de rente op nihil te zetten, is dan ook de grootste stupiditeit van de politieke machthebbers, aangestuurd door incompetente experts. De fondsen bulken van het geld, maar Rutte CS menen – zonder enig werkelijk begrip - dat het allemaal onvoldoende is.

Pensioenhervorming? Prima als daar goede aanleiding voor is. Maar de gevonden hoofdaanleiding van een te lage dekkingsgraad is financiële waanzin. Kom tot zinnen! Helemaal nu het nieuwe pensioenstelsel geen belegging in staatsobligaties meer verplicht, zullen de werkelijke rendementen nog verder stijgen.

Ik weet waar dit eindigt. Op een goed moment komt men eindelijk tot het besef dat die opgelegde rekenrente een waanzinnige misser is geweest. Dan blijkt ineens dat de pensioenfondsen een gigantische overdaad aan kapitaal hebben voor de voorliggende verplichtingen, ook mét inhaalindexering en zelfs voor generaties die nog niet eens geboren zijn. Dan wordt dit kapitaal – wellicht via fiscalisering of anderszins directe diefstal – geconfisqueerd door onze overheid. Ter dekking van de enorme COVID schulden, de staatsschuld in het algemeen of andere politieke hobbies. Zoals gezegd hebben we dit al eerder gezien toen Roofridder Staat in 1995 het ABP uitkleedde voor Hfl 35 miljard, omdat de dekkingsgraad “veel te hoog” was.

De door Rutte CS gebeten hond is en blijft de pensioen opbouwende en de pensioengerechtigde Nederlander. Inmiddels al minstens 20% volkomen onnodig en volstrekt onterecht koopkrachtverlies.

Rutte: Kom Tot Zinnen. Ga je gang met je pensioenherziening, maar terug naar 4% rekenrente, volledige herindexering en je handen af van het vermogen van *anderen*.

Oud voorzitters VMHB, v/h de vakbond voor middelbare en hogere burgers bij Defensie.